

Moje dziecko mnie nie słucha.

Nieposłuszeństwo może dla rodziców oznaczać różne zachowania dzieci, zależnie od przyjętego w rodzinie stylu wychowawczego. Najczęściej jednak zachowaniami, które przeszkadzają rodzicom są:

- nie słucha moich poleceń / nie słucha co do niego mówię,
- nie sprząta w swoim pokoju,
- nie chce myć rąk / zębów,
- krzyczy, skacze, wygłupia się,
- przerywa mi, kiedy z kimś rozmawiam,
- nie stosuje się do moich nakazów / zakazów,
- nie pamięta, że ma coś zrobić / muszę w nieskończoność czekać, aż to zrobi;
- wychodzi z domu, nie mówiąc, dokąd idzie;
- nie wraca do domu o umówionej godzinie;
- nie chce się uczyć;
- jest kłótlive, podważa autorytet rodziców/dorosłych;
- przeklina, obraża innych...

To tylko kilka przykładów, z których większość to nie przejaw złej woli dziecka, lecz charakterystyczne dla określonego wieku zachowania.

Przez cały czas odbieramy dużą ilość bodźców. My dorośli nauczyliśmy się je selekcjonować i potrafimy dłużej skupiać uwagę na jednej rzeczy. Mózg dziecka słabo sobie z tym radzi, stąd trudności z koncentracją na słowach dorosłych lub problemy z przetworzeniem usłyszanych informacji. Poza tym dorośli zwyczajnie za dużo mówią. Obecnie ilość bodźców jest tak ogromna, że układ nerwowy dziecka jest permanentnie przeciążony.

Dziecko musi to odreagować: wyłącza się i jest apatyczne lub staje się nadpobudliwe, hiperaktywne. To naturalny sposób na zresetowanie się. Niestety rodzice bywają niecierpliwi i oczekują od dzieci natychmiastowej reakcji na polecenia. Tymczasem potrzebują one więcej czasu, nawet 20–30 sekund, aby przetworzyć usłyszane informacje i na nie zareagować.

Warto zastanowić się w jakich sytuacjach dziecko nie słucha rodzica i w jaki sposób reaguje wówczas rodzic. Analizując zachowania „nieposłusznego” dziecka, okazuje się, że w rzeczywistości:

- jest pochłonięte zabawą i całkowicie się wyłącza;

- nie potrafi zbyt długo skupić uwagi na jednej osobie, czynności lub na dłuższej wypowiedzi;
- nie rozumie, czego od niego oczekujemy (nasze polecenia są zbyt ogólne lub mówimy o kilku rzeczach na raz);
- realizuje naturalną potrzebę autoekspresji poprzez ruch i głos;
- jest wrażliwe na słowa i emocje dorosłych (np. złość, rozdrażnienie);
- naśladuje zachowania dorosłych (np. krzyk, wyśmiewanie, dokuczanie, krytykowanie, ignorowanie),
- dojrzewa, a co za tym idzie:
 - ✓ potrzebuje ono więcej przestrzeni osobistej i prywatności;
 - ✓ manifestuje własną odrębność;
 - ✓ chce i potrzebuje więcej samodzielności i odpowiedzialności.

LUDZIE NIE ZMIENIAJĄ SWOJEGO ZACHOWANIA, GDY INNI NA NICH WRZESZCZĄ, ZAWSTYDZAJĄ ICH LUB ODSYŁAJĄ, ŻEBY POBYLI SAMI. LUDZIE ZMIENIAJĄ SWOJE ZACHOWANIE, GDY CZUJĄ SIĘ WYSLUCHANI, ZROZUMIANI I KOCHANI. WZROST I ZMIANA POTRZEBUJĄ BLISKIEJ WIĘZI I WSPÓŁCZUCIA.

Katie Hurley